

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 313. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053904036208/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

værtedes vi ligesom i Haderslev, dog i mindre Maalestok.

Jeg havde været saa heldig ikke at falde med min Hest indtil i denne By, men her maatte jeg ned, rigtignok af den Grund, at min Sidemand faldt og i Faldet slog Benene fra min Hest, der ved dette pludselige Fald forslog Munden, saa den blødte stærkt; derved var intet at gøre, jeg maatte op igen og følge Trop. Det gjorde mig ondt for Dyret, og jeg skændte paa den menige, der saa uforsigtigt havde redet tæt ind paa mig, hvor hans Plads ikke var.

Under disse Forhold lærer man, hvad det vil sige at have en god Hest; ja, selv om denne er mindre god, indtræder der et Venskabsforhold, som man godt kan sige, er gensidigt, idet Hesten meget snart lærer at kende sin egen Rytter fra de andre. Jeg skal dog med et Par Ord forevige min tro og kærc (kan jeg gerne sige) gamle brune Vallak, som trolig til Dato har baaret mig uden et Øjeblik at vise Modvilje, ja endog ved Lejlighed har vidst at finde Vej, naar jeg var ude af Stand til at vejlede den, f. Eks. da vi den 3. Februar i Eggebæk alarmeredes. Efter at være kommen til Hest, skulde jeg dengang hen i Præstegaarden, hvor Ritmesteren boede, for at afhente Estandarten; men det var et saadant Bælgmørke, at jeg, der forøvrigt ikke ser godt om Natten, ikke kunde se en Haand for mig, jeg maatte derfor overlade til Dyret at finde Vejen, og det var lige som den vidste Besked, thi uden at standse eller gaa et eneste Skridt fejl trods de for-

skellige Bøjninger, Vejen gør, gik den langsomt men sikkert, indtil den stod ved Præstens Port, der imidlertid blev lukket op, og jeg fik Estandarten med til Samlingspladsen. Det er en Regel, at naar vi kommer til Kvarter, jeg da først afleverede Estandarten, hvor Ritmesteren bor, og ligeledes ved Afmarchen afhenter den igen, men at Hesten deraf kunde vide Besked er næsten utroligt, men ikke desmindre sandt; jeg har mange Eksempler derpaa.

Som ovenfor er sagt, naaede vi henad Aften Kolding. Syd for denne By holdt vi paa Landevejen 2—3 Timer, et Ophold, der efterhaanden blev noget uhyggeligt, især da det i Mørkningen begyndte at sne meget stærkt. De Eskadroner, som var saa heldige at være i Têten, havde den Fordel at profitere af Koldingensernes Godhed, idet der bragtes en stor Del Smørrebrød, varmt Øl og Kaffe ud til os, men som kun naaede til de forreste, medens vi bageste maatte suge paa Lappen, som man siger. Klokken blev henad 9, da der gaves Signal til Opsidning og Afmarch, der imidlertid kun førte os lidt fremad, thi inde i Byen gjordes igen Holdt, og vi opmarcherede i en Gade i den sydlige Ende af Byen (Rendebanen). Her blev igen siddet af Hestene og givet Tilladelse til at fodre, for saa vidt der var nogen Fourage i Behold, hvad der viste sig at være meget lidt. Ingen maatte fjerne sig længere fra Hestene, end at de i et givet Øjeblik kunde være til Stede. Mer eller mindre forsultne var vi alle, saa der blev en Travlhed hos de nærmeste Værts-